

Sveti večer je vasoval.

Tiho, tiho,
kakor bi po prstih šel,
lahno, lahno,
kakor dih je prihitel.
Jaz sem klical
ves očaran venomer:
— Bog te živi,
moj preblaženi večer!
Kaj prinašaš
z onega sveta novic?
Mar veselih,
ker si tak živahnih lic?

Tiho, tiho,
kakor bi se koga bal,
tajno, tajno,
kakor duh je šepetal:
„Vsa nebesa
neizmerna so novost,
vse boš videl,
kadar sam boš rajski gost.
Vendar nekaj
naj razkrijem pred teboj,
kaj je davi
tožil Stvarnik moj in tvoj:

— Morje zvezdic
po vsem stvarstvu sem razlil,
a nobeni,
kakor zemlji nisem mil.
Ali vsaka
lepšo slavo mi gori,
kakor zemlja,
ta nezvesta moja hči.
Ravno tak je
hladne zemlje hladni sin,
ko sem vendar
dal vso milost mu z višin.“

In večer bi
še povedal marsikaj
a nebesa
so hotela ga nazaj.

Tiho, tiho,
kakor bi po prstih šel,
lahno, lahno,
kakor sen je odhitel.

Silvin Sardenko.

